

... Сбогом, Радуле! Няма да ти забравя това, което стори за мен...

- Сбогом, царю! Надявай се и чакай! Щом се разправим с Борил ще те ^иповекаме. Обади се по някого. Где мислиш да отидеш?

- Някъде на север... При русите... Ще се обадя.

Князете са вече на конете. Иоан се наврежда и стиска силно десницата на Радула.

- Сбогом! Сбогом!

И те прищпорват конете си по пътя за Преслав.

Радул стои под обилния дъжд докато тропота на конете заглъхва. Далеч откъм Свети Димитър се задават няколко конника. Летят стремглаво към него. Радул се загръща в плаща си, смъква шлема до ²виждите и тръгва по моста. Конниците си спират на няколко стъпки от него. Мокрите им копия блесят под димящия пламък на борините.

- Хей, войскаря! Не си ли виждал да минават от тук двама конници?

- Да. Ей сега минаха.

- Някъде отиваха?

- Натам... Към Енивия друм...

Преследвачите изчезнаха като вихрушка.

Тогави Радул се впуска като бесен в нощта, сред трясъка на гръмотевиците и иляска на дъжда. Буйните води на Етъра бучат и гневно се блъскат в бреговете си. Нещо тъмно и опасно се крие в дълбокото мълчание на заспалия град. Пети път поред побелява небето в ярка светлина. Някъде наблизо до Владишкия мост тресва с оглушителен шум мълния. В далечината изезвирва рог. От някъде отекват остри проточени виковете. Смътен глъч се издига, расте, разлива се като река.

Дин-дин-дон... Дин-дин-дон... Дин-дин-дон...

Камбаните на Свети Димитър, на Свети Иван, ^{на Свети Петър}на всички боляр-